

Витинання на схилах гробів...

Іван Андрусяк

витинання на схилах гробів
все потроху — і місяць і віжки
птаха на прив'язі до голубів
вибирає тварину пішки

неповторність потвори (не за гончарем) —
розгортання із білого в поле
я накрию тебе як сухий очерет
що колотиме а не вколе

розпромінення вальсу на двох і на трьох
(сепаратну зорю вітайте)
може вийде на всніжений людом торг
герметично звихнений данте

і з твоїх балухатих гвалтівників
одночасно забризнуть соки
чотирнадцять облич на дубовий стіл
спокій